

op weg naar de bruiloft onderweg

Voorganger Regien Smit

Schriftlezing: Lucas 5, 27-35, Matteus 26,29, Openbaring 19,9.

Gebed

Heer onze God,
Heer van alle leven,
op U hebben we onze hoop gesteld.
Als wij vandaag denken aan de overledenen
in ons midden
dan komt het besef van onze sterfelijkheid
en kwetsbaarheid zo sterk naar voren.
Hoe goed is het dan om te beginnen
met een loflied.
U te verhogen om wie U bent,
de verrezen Heer uit de dood.
Help ons om daaraan vast te houden.
Om de blik gericht te houden op het leven,
dat U ons geeft.
Onderweg en op weg
te midden van alles wat op ons afkomt,
dat ons van slag brengt, ons doet wankelen.
Dan schreeuwen wij om u Heer,
dorstig naar uw water, uw levende water.
Laat uw licht ons baken zijn,
waardoor we de vaste tred hervinden.
Laat uw Woord ons schild zijn,
dat ons krachtig maakt en ruggengraat geeft.
Zo dragen wij deze dienst aan U op,
om wille van de Naam van Jezus.
Amen.

Overdenking

Inleiding

Het Woord van God zegt ons, dat van begin af aan het leven op deze aarde en daarbuiten één grote beweging is op weg naar het ultieme feest, *de* bruiloft van het Lam, de grootse slotscene in het grote drama van de geschiedenis. Maar ondertussen zijn we onderweg en maken we van alles mee, wat niet bepaald vraagt om dans, feestelijke tooi en dito stemming. Dat kan maken dat dit beeld van de bruiloft ons niets meer zegt, van ons afglijdt en we denken...het zal wel. Misschien ook omdat een bruiloft te concrete aardse taferelen en herinneringen in ons oproept, die ons al te menselijk zijn.

Dus wat moeten we ermee, dat bruiloftsbeeld, terwijl we vandaag denken aan hen, die ons ontvallen zijn?

Vraag

Toch kwam het in me op om juist vandaag over die bruiloft te spreken. Het intrigeerde mij: waarom wordt ons juist dát beeld voorgehouden en hoe kunnen we er, onderweg als we zijn, hoop en vertrouwen uithalen, zonder te vervallen in te aardse letterlijkheden?

Scheppen is scheiden

Daarbij moest ik denken aan een ander thema, dat sinds den beginne door de Bijbel heen klinkt: dat de schepping van God een scheidingsproces is. De openingstekst van Genesis begint er mee: God maakt iets dat Hem onderscheidt van zichzelf. God scheidt het licht van het donker. God scheidt het water van het vaste land. God scheidt de ene soort van de andere. Scheppen is scheiden. En het doorgaande proces van het leven is een beweging van samenkomen en samensmelten, om vervolgens weer te scheiden. Dat is in de hele natuur te vinden, ook in ons mensen. Zo hebben we allemaal ons geboorteverhaal. We zijn ontstaan uit samenkomen en samensmelting, en moesten vervolgens scheiden van onze moeders. Bij mij thuis, we zijn met drie dochters, vertelde mijn moeder met regelmaat onze geboorteverhalen. Zo is mijn geboorteverhaal, dat mijn moeder al weer heel snel zwanger was na de geboorte van mijn oudste zus. Dat ze toen uitriep: nee, niet alweer! Maar toen ze enkele maanden later bijna een miskraam kreeg, heeft ze weken op bed gelegen, want ze wilde mij niet kwijt. De geboorte is een scheiding, een noodzakelijke scheiding ten leven. En tegelijkertijd heel kwetsbaar, want er kan van alles misgaan. De andere kant van de medaille is de scheiding door de sterfelijkheid van het leven, door de dood. De Bijbel vertelt ons daarover dat die erbij gekomen is en eigenlijk niet tot de bedoeling van het leven hoort. Dat ervaren we ook. Doordat ik uiteindelijk de scheiding ten leven mocht meemaken, heb ik bijna 56 jaar met mijn moeder geleefd, en heb haar dit jaar moeten laten gaan in de dood. Een heel onaf leven als moeder en dochter, wat mij betreft. Met veel pijn, nooit overwonnen onbegrip en veel nooit gestelde of nooit beantwoorde vragen. Maar zelfs bij een mooi en langdurend leven dat uiteindelijk tot verzadiging en verlangen naar het einde leidt, gaat de dood niet vanzelf. En dat geldt niet alleen voor de stervende. Die scheiding is hard en pijnlijk.

De bruiloft is verbinden

Wat mij raakt is, dat het beeld van de bruiloft een precies tegenovergestelde beweging laat zien. Hier wordt niet gescheiden, maar juist bij elkaar gebracht, verbonden. In de bruiloft wordt de meest positieve beaming en bevestiging van het bestaan van de ander uitgesproken. En in die wederzijdse beja-ung maakt dat het leven samen méér wordt. Dat de eenwording van twee meer is dan de som der delen.

Als Jezus zichzelf de bruidegom noemt, bij wie degenen die zich tot zijn vrienden rekenen een tijd van feest hebben, dan past dat toch ook bij wie Hij was. Hij heeft zich zozeer verbonden met ons mensen, dat overal waar Hij kwam verbinding ontstond, levens in beweging kwamen, wat stuk was weer geheeld. Als dat geen feest is! Toch zat aan dat bruiloftsfeest nog de tijdelijkheid, de keerzijde van ons bestaan. Het kon niet zo blijven. Om het tijdelijke, het eindige en ook de kwaadaardige kant van dit bestaan te overwinnen, moest eerst die unieke en meest dramatische scheiding aller eeuwen plaats vinden. Die tussen de hemelse Vader en Zoon in de dood van de laatste.

En wat mij dan nog meer raakt, is dat die Zoon, vlak voor het einde, tegen zijn vrienden zegt: dit wat wij nu doen, samen wijn drinken als feestgangers, nog steeds in de bruiloft die we samen beleven, dat is zo meteen voorbij. Dat zal niet meer gebeuren. Want Ik zal geen wijn, geen vrucht van de wijnstok, meer drinken, totdat ik hem *met jullie* zal drinken in mijn koninkrijk. Matteus is de enige, die 'met jullie' heeft toegevoegd.

Woorden van hoop

Die twee woorden geven mij zoveel hoop. Want dat laat mij zien dat het komende bruiloftsfeest, een echt feest zal zijn. Met een echte bruidegom, die voor eens en voor altijd ook mijn leven zal beamen, beja-en, die met mij het leven zal vieren. Het komende bruiloftsfeest is voor mij een feest van volkomen herkenning en erkenning, van nieuwe verbinding en heling van wat is stuk gegaan. Dus ik hoef niet te denken van de pijnlijke onvolkomenheid van het leven dat ik heb moeten loslaten, van mijn vader en mijn moeder: dat is nu eenmaal zo. Dat komt nooit meer goed. Dat is voorbij.

Dus ik hoef niet te denken, dat mijn zelfbestaan en hun bestaan straks in een oneindig niets eindigt en dat de enige zaligheid die ons te wachten staat die van het niet-meer-weten is.

Dus ik hoef niet te denken, dat alle zinloosheid en te groot leed dat mensen toevalt in dit leven nou eenmaal pech gehad is.

Deze woorden zeggen mij, dat wat er ook onderweg allemaal aan verschrikkelijks gebeurt, Degene die met ons de wijn gaat drinken onze tranen werkelijk zal afwissen. Al die tranen van onze gebrokenheid, van ons verdriet en onze rouw om wat afgenomen is, en wat nooit heeft kunnen zijn.

Op weg gaan!

Laten we daarom, terwijl we onderweg zijn, ook vandaag niet uit het oog verliezen dat we ook op weg zijn. Ook al zien we dat niet goed en moeten we het met de onduidelijke spiegels doen die ons gegeven zijn, ook al komen we onderweg van alles tegen dat ons het zicht en de moed beneemt, ook al ervaren we soms niet te dragen leed en lijken we ontroostbaar, laten we samen voorwaarts gaan en ons laten troosten door wat de bruidegom van toen en de Bruidegom van straks ons heeft gezegd: Ik zal niet meer drinken van de vrucht van de wijnstok, totdat ik deze *met jullie* zal drinken in het koninkrijk. Amen.

Dank- en voorbeden

Allerhoogste, verrezen Heer,
die als de Bruidegom ons wilt doen leven,
die ons opricht en heel maakt,
wat stuk was.

Wij danken U voor het leven zelf,
voor uw schepping en haar ongelofelijke
levenskracht.
Voor uw liefdevolle zorg en aanwezigheid
in ons leven.
Maar er is nog zoveel, dat tegenovergesteld
is aan het volle leven dat u schenkt,
Heer.

De slachtoffers van aanslagen, zoals dit weekend
In Egypte, de Sinaiwoestijn,
notabene de plaats waar U
zolang heeft getabernakeld heeft onder
uw volk.

De slachtoffers van roekeloosheid
hebzucht en geldingsdrang
en ontembare lust van mensen.
Er wordt zoveel leven voortijdig weggerukt.

Wij bidden voor uw kerk,
te midden van de wereld:
de beoogde gestalte van uw liefde en zorg,
maar waar ook zoveel menselijk falen
en beperking zichtbaar is.
Laat uw licht daar doorheen breken!

wij bidden voor onze naasten
die we hebben moeten afstaan
aan de dood, alle namen die vanmorgen
genoemd zijn en opgeschreven zijn. Dat zij
voor eeuwig in uw handpalm zijn geschreven.

wij bidden voor hen, wier naam genoemd is vanmorgen
omdat er verdriet is, ziekte, zorgen en rouw.

wij bidden omwille van de naam van de Bruidegom,
de verrezen heer, Jezus Christus.
Amen.